

Η ιστορία ως εξιστόρηση: η Νίτσα Χατζηγεωργίου επί σκηνής

Αν η δεκαετία 2010-2020 χαρακτηρίστηκε από την κριτική και του μελετητές ως «η άνοιξη του κυπριακού θεάτρου», το 2016 θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως η χρονιά του κυπριακού έργου, αφού οι ανεξάρτητες θεατρικές ομάδες που είχαν ξεπηδήσει μία δεκαετία νωρίτερα από τις διάφορες βιομηχανικές περιοχές της πρωτεύουσας, έδειξαν μια συνειδητή στροφή προς την εγχώρια δραματουργία. Το φαινόμενο καλωσορίζεται ενθουσιωδώς ως κάτι πολυαναμενόμενο, ενώ ερμηνεύεται ως κοινωνική επιταγή η οποία παρακινεί τους συγγραφείς, είτε να αγγίζουν θέματα ταμπού της πρόσφατης ιστορίας του τόπου, με μια διάθεση επανεξέτασης και της κριτικής αποτίμησης των ιστορικών γεγονότων και προσώπων που σημάδεψαν το νησί, είτε να προβληματίσουν το κοινό πάνω σε σύγχρονα, υπαρξιακά και μη, ζητήματα, συχνά, μάλιστα, στην κυπριακή διάλεκτο. Η στροφή αυτή δεν θα μπορούσε να μην συνδεθεί, ως ένα βαθμό τουλάχιστον, και με το πρόγραμμα PLAY, μια συνεργασία του Κυπριακού Κέντρου του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου και του ΘΟΚ, με στόχο την προώθηση της κυπριακής δραματουργίας. Μέσα από μια τέτοια διαδικασία ξεπήδησε το 2016 ο θεατρικός μονόλογος του συγγραφέα Γιώργου Τριλλίδη με τίτλο, Νίτσα, έχοντας ως εφιαλτήριο και αφορμή τη δράση, αλλά και τη μετέπειτα παραγνώριση και περιθωριοποίηση της αγωνίστριας Νίτσας Χατζηγεωργίου. Ένας μονόλογος βασισμένος σε αρχειακό υλικό και συνεντεύξεις που στόχο έχει, σύμφωνα με τον συγγραφέα, «την αποτύπωση του εσωτερικού τοπίου ενός ανθρώπου τη στιγμή που αναλογίζεται τα του βίου του – λίγο πριν το τέλος της ζωής του – και με πίκρα, αλλά και ελαφράδα, μετράει μόνο ήττες». Στόχος της παρούσας εισήγησης είναι να διερευνήσει από τη μια, τον τρόπο που δημιουργήθηκε και αποτυπώθηκε η Νίτσα Χατζηγεωργίου σε ένα θεατρικό έργο που άφησε σημαντικό αποτύπωμα στην κυπριακή δραματουργία, και από την άλλη να μεταφέρει τον τρόπο που το έργο πραγματώθηκε σκηνικά τον Απρίλιο του 2016, μέσα από τη διεισδυτική σκηνοθετική ματιά του Πάρι Ερωτοκρίτου, δίνοντας στο κυπριακό κοινό μια από τις πιο επιδραστικές παραγωγές της τελευταίας δεκαετίας.